

Arrest

nr. 58 042 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DHONDT, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Rom afkomstig uit Pristina (Kosovo) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U woonde met uw echtgenoot, (B.X.) (O.V. 6.607.555), in Kosovo Polje, wat u in 2004 ontvluchtte nadat Albanezen uw woning waren binnengevallen. Tijdens deze inval werden u en uw echtgenoot geslagen en werd u verkracht. Jullie vertrokken toen naar Mladenovac, Servië, waar jullie een barak betrokken. Na ongeveer een jaar werd die in brand gestoken waarop de politie en brandweer kwamen. U en uw man keerden terug naar Kosovo Polje waar jullie op straat werden beledigd. Twee weken voordat jullie Kosovo verlieten eind maart 2010 vielen enkele Albanezen uw huis binnen en dreigden ermee uw huis in brand te steken indien jullie niet vertrokken. Uw man verwittigde de politie die zeiden te zullen komen. De politie is echter niet gekomen waarop jullie besloten eind maart 2010 Kosovo te verlaten, richting België. Op 2 april 2010 diende u hier in België een asielvraag in. U

bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uw geboorteakte, uw Servische vluchtelingenkaart, meerdere Servische medische attesten volgens welke u borstkanker heeft en enkele Belgische attesten volgens welke u een consultatie vraagt bij een neuroloog en een psychiater.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, (B.X.), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken aanwezig in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over een inval van leden van het UÇK in uw woning in Kosovo Polje in 2004 in tegenspraak zijn met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (gehoorverslag I CGVS 6 juni 2010, p.4 en gehoorverslag II CGVS 17 november 2010, p.6). Uit deze informatie blijkt immers dat het UÇK reeds op 20 september 1999 ophield te bestaan, dit overeenkomstig resolutie 1244 van de VN-Veiligheidsraad. Sindsdien werd deze organisatie ook nooit heropgericht en was deze dus niet meer actief in Kosovo. KFOR (Kosovo Force) waakt sindsdien over de handhaving van de openbare orde en veiligheid in Kosovo en is belast met het toezicht op de naleving van internationale verdragen. Dat u in 2004 problemen zou hebben gekend met leden van deze organisatie is dan ook ongeloofwaardig. Bovendien liet u naar aanleiding van deze inval na hiervan aangifte te doen bij de lokale of internationale politie (UNMIK police) toen aanwezig in Kosovo (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 6). U liet ook na KFOR van deze inval in te lichten (CGVS I, p. 5). U had schrik en wou zo snel mogelijk Kosovo verlaten (CGVS I, p. 5). Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Van iemand die met dergelijke ernstige gebeurtenissen geconfronteerd wordt, kan redelijkerwijze ook verwacht worden dat hij/zij deze feiten gaat aanklagen. Hier dient tevens bij bemerkt te worden dat de internationale autoriteiten in Kosovo, waaronder ook KFOR en UNMIK, sinds de beëindiging van de oorlog op 10 juni 1999 (VN-resolutie 1244) steeds uitgebreid aandacht hebben besteed aan het bestrijden van elke vorm van etnisch geïnspireerd geweld. Het garanderen van de veiligheid en de bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, vormt daarenboven de kerntaak van KFOR. Hieruit kan dan ook geconcludeerd worden dat de door u aangehaalde feiten op heel wat aandacht hadden kunnen rekenen en dat u wel degelijk toen bij hen terecht kon voor het krijgen van bescherming. Zowel UNMIK als KFOR waren toen bovendien aanwezig in uw gemeente. Dat u deze feiten ook niet meldde aan een lokale Roma-vertegenwoordiger of mensenrechtenorganisatie ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (CGVS II, p. 6).

Voorts dient er op gewezen te worden dat aan de duur van uw verblijf in Servië, u stelde uiteindelijk daar in het jaar 2004 minder dan een jaar verbleven te hebben, eveneens heel ernstig kan getwijfeld worden. Vooreerst legde u hierover weinig coherente en tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal na de inval van het UÇK in uw woning in 2003 of 2004 naar Servië te zijn verhuisd en daar toen 3 à 4 jaar verbleven te hebben (CGVS I, p.4 en 6). Vervolgens stelde u plots tijdens dit gehoor in 2004 vanuit Servië naar Kosovo te zijn teruggekeerd, na misschien een jaar of twee in Servië te hebben verbleven (CGVS I, p.10). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer in 2004 van Kosovo naar Servië te zijn gevlucht, daar vervolgens minder dan een jaar verbleven te hebben, om vervolgens nog datzelfde jaar naar Kosovo terug te keren (CGVS II, p.2). U voegde er toen aan toe vóór 2004 nooit in Servië te zijn geweest (CGVS II, p.3). Ook nadien keerde u nooit terug naar Servië (CGVS II, p.3). Daarnaast doen ook de door u neergelegde documenten vermoeden dat u langer in Servië woonachtig was. Zo blijkt uit de door u neergelegde huwelijksakte dat u op 9 oktober 2002 in Mladenovac in het huwelijk trad. Daarnaast blijkt uit de door u neergelegde geboorteaktes van uw kinderen dat al uw kinderen, met name (V.), (S.), (R.), (A.), (Al.) geboren zijn in Belgrado, Servië, en dit respectievelijk op 23 juni 2002, 11 september 2004, 29 september 2006, 13 januari 2008 en 21 januari 2010. Nochtans stelde u dat drie van uw kinderen in Kosovo geboren zijn (CGVS II, p.3). U bent tevens in het bezit van Servische ontheemdenkaarten van u, uw echtgenote, en uw kinderen, (V.) en (R.), allen uitgereikt in Servië met als respectievelijke registratiedata, 1 maart 2000, 9 maart 2000, 18 maart 2003 en 26 november 2006. Geconfronteerd met de registratiedata op deze ontheemdenkaarten, gaf u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, te kennen in 1999 tijdens de oorlog naar Servië te zijn

gevlucht (CGVS II, p.9). Ook deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het zet tevens uw beweerde recente verblijf in Kosovo op de helling.

Dat er aan de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig kan getwijfeld worden, blijkt tevens uit het feit dat uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen in Kosovo Polje die geleid hebben tot uw recente vertrek naar België geenszins stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie komt naar voor dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en ook er na met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder objectief verbeterd zijn. De algemene veiligheidssituatie wordt vandaag over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. In Kosovo Polje vonden er volgens onze informatie sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer plaats gericht tegen de RAE-gemeenschappen. Ook binnen de regio Prishtinë, waartoe de gemeente Kosovo Polje behoort, zijn er recentelijk geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten gemeld waarbij RAE-gemeenschappen het doelwit waren.

Ook aan de door u aangehaalde bewering dat noch de lokale politie noch KFOR iets zou ondernomen hebben nadat u hen had ingelicht over de inval van Albanezen in uw woning twee weken voor uw vertrek naar België, waarbij er gedreigd werd uw huis in brand te steken -, u ging bij hen beiden langs en kreeg te horen dat ze zouden langskomen wat vervolgens niet gebeurde -, kan geen geloof gehecht worden (CGVS I, p.14 en CGVS II, p.8). Vooreerst kan hier verwezen worden naar bovenstaande opmerkingen met betrekking tot de kerntaak van KFOR. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Dat uw klacht niet meteen werd behandeld kan te wijten zijn aan tal van factoren (bv andere zaken die prioritair zijn). U heeft sinds uw terugkeer naar Kosovo in 2004/2005 bovendien geen problemen gekend met de politie of enig andere autoriteit in Kosovo (CGVS II, p. 9). Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

U stelt voorts dat uw kinderen niet naar school kunnen in Kosovo. U heeft echter nooit geprobeerd om uw kinderen op school in te schrijven in Kosovo. Uw verklaring niet te willen dat ze met Albanezen op school zitten, kan geenszins weerhouden worden (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.8 en 9). Het onderwijssysteem in Kosovo staat open voor leden van de RAE-gemeenschap, maar het valt niet te ontkennen dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, waarvan de belangrijkste

zijn: armoede, een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Tot slot blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Roma-kinderen in de gemeente Kosovo Polje zowel toegang hebben tot het officiële Kosovaarse als het parallelle Servische onderwijssysteem. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met Albanezen in Kosovo en de rest van uw asielrelaas.

U verklaarde tevens dat uw echtgenote in Kosovo niet naar een arts ging omdat uw dochter in 2004 verkeerd reageerde op medicatie die ze van een arts in Kosovo had gekregen (CGVS II, p.9). Dat uw dochter verkeerd reageerde op toegediende medicatie kan geenszins gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit de ons beschikbare informatie dat er in Kosovo Polje geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg. Ook in deze gemeente hebben de Roma toegang tot zowel officiële Kosovaarse als parallelle Servische gezondheidscentra. De door u neergelegde documenten bewijzen tevens de toegang van u en uw gezinleden tot de Servische gezondheidszorg. Wat betreft de gezondheidsproblemen van uw echtgenote (welke gestaafd door meerdere Servische medische attesten) dient tevens opgemerkt te worden dat deze medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 of met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de informatie van het Commissariaat-generaal aantoont dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatielwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de

Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De rest van de door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Aan uw identiteit, uw geografische herkomst, uw registratie als inwoner in Kosovo en het statuut van ontheemde van u en uw familieleden in Servië wordt evenmin door mij getwijfeld. Uit de door u voorgelegde informatie over Roma in het algemeen en Roma in Kosovo in het bijzonder kan geen persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een persoonlijk risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, uw geografische herkomst, uw statuut van ontheemde in Servië en uw gezondheidsproblemen staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verklaarde bij het CGVS uitdrukkelijk zich volledig aan te sluiten bij de asielmotieven van haar man en gaf aan los van de redenen zoals aangehaald door haar man in het kader van diens asielaanvraag geen persoonlijke redenen te hebben waarom zij vertrok (administratief dossier, stuk 5, p.2).

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift: *"Nu de commissaris-generaal zijn beslissing ten aanzien van verzoekster steunt op dezelfde motieven als de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van (X.B.), is verzoeksters verweer nagenoeg gelijklopend met dat van haar man".* Vervolgens herneemt zij volledig de middelen zoals uiteengezet door haar echtgenoot in diens verzoekschrift in het kader van zijn beroep bij de Raad, gekend onder het dossiernummer 65 688.

Ter terechtzitting wordt bevestigd dat zij zich voor haar asielaanvraag integraal baseert op de asielmotieven zoals uiteengezet door haar echtgenoot.

2.2. Inzake het beroep van verzoeksters echtgenoot, gekend onder voormeld dossiernummer, oordeelde de Raad bij arrest nr. 58 041 van 18 maart 2011 als volgt:

"2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wat betreft het incident waarvan verzoeker stelt slachtoffer te zijn geworden in 2004 dient, daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid hiervan, te worden opgemerkt dat dit blijkens het door verzoeker neergelegde artikel "Five years of ethnic cleansing" kan worden gekaderd binnen de periode van etnisch geweld van 1999 tot 2004, dat een heropflakking kende in 2004 (administratief dossier, stuk 18: documenten). Bovendien gaf verzoeker tijdens zijn laatste gehoor bij het CGVS aan dat hij, na ingevolge voormeld incident Kosovo Polje te hebben verlaten en minder dan een jaar in Servië te hebben verbleven, terugkeerde naar Kosovo Polje (administratief dossier, stuk 5, p.3) en bevestigt hij in het verzoekschrift niet lang in Servië te hebben verbleven (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.7). Blijkens deze verklaringen verbleef verzoeker nog verscheidene jaren in Kosovo Polje voorafgaand aan zijn vertrek naar België eind maart 2010, zodat het incident dat aldaar plaatsvond in 2004 bezwaarlijk kan worden geacht de aanleiding te hebben gevormd voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Verzoeker haalde, behoudens het feit dat hij en zijn echtgenote op straat werden beledigd, bovendien geen ernstige etnisch geïnspireerde vervolgingsfeiten sinds hun terugkeer naar Kosovo Polje aan gelet op het aangevoerde feitenrelaas waaruit blijkt dat een aantal weken voor hun vertrek in maart 2010 naar België enkele Albanezen hun huis binnenvielen en ermee dreigden hun huis in brand te steken indien zij niet zouden vertrekken.

Betreffende deze laatste problemen, die verzoeker en zijn gezin ertoe zouden hebben aangezet Kosovo Polje te ontvluchten, motiveert de commissaris-generaal echter met recht dat verzoekers verklaringen geenszins kunnen worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sedert het einde van het gewapend conflict aldaar aanzienlijk is gewijzigd. Deze informatie werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond in september 2009 en werd bekomen van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse als meerdere vertegenwoordigers van de RAE gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder objectief verbeterd zijn. De algemene veiligheidssituatie is over het algemeen stabiel en kalm. In diverse regio's van Kosovo worden reeds geruime tijd geen etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij leden van de RAE gemeenschap betrokken waren. RAE beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. Zij kunnen vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en daarbuiten en reizen regelmatig naar andere delen van Kosovo. De commissaris-generaal motiveert tevens met reden dat uit de informatie blijkt dat in Kosovo Polje sedert 2004 geen veiligheidsincidenten meer plaatsvonden gericht tegen de RAE gemeenschap. Ook binnen de regio Prishtinë, waartoe Kosovo Polje behoort, zijn recent geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten gemeld waarbij RAE gemeenschappen het doelwit waren.

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal op grond van de informatie in het dossier terecht dat verzoekers bewering dat de lokale politie noch de KFOR iets zou hebben ondernomen nadat hij hen inlichtte over de inval van Albanezen in zijn woning, geloofwaardigheid ontbeert. Het vormt, zoals in de bestreden beslissing met recht wordt vastgesteld, immers de kerntaak van de KFOR om de veiligheid en bewegingsvrijheid van alle inwoners van Kosovo, ongeacht hun etnische origine, te garanderen. Bovendien leidt de commissaris-generaal uit de informatie in het dossier terecht af dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP, EULEX en KFOR wordt geboden aan de minderheden als toereikend kan worden beschouwd. Ook leden van de RAE gemeenschap kunnen ingeval van moeilijkheden zonder problemen klacht indienen. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat het feit dat verzoekers klacht niet onmiddellijk werd behandeld te wijten kan zijn aan tal van factoren zodat hieruit geenszins enige onwil of onmacht om verzoeker te beschermen kan worden afgeleid. Verzoeker kende voorts, zoals blijkt uit zijn in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen, sinds zijn terugkeer naar Kosovo Polje geen problemen met de politie of enige andere autoriteit in Kosovo. Voorts motiveert de commissaris-generaal met recht dat uit de informatie in het dossier blijkt dat het vertrouwen van de RAE gemeenschap in de KP goed is en dat de verschillende gemeenschappen tevreden zijn over het werk van de KP en de KFOR. Zij hebben geen

grote klachten over de justitie, met uitzondering van de lange duur om zaken te verwerken. Voorts stelt de commissaris-generaal met reden dat het loutere feit dat soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen niet betekent dat deze etnisch geïnspireerd of gericht zijn of dat de nodige beschermingsmogelijkheden niet beschikbaar zouden zijn, integendeel, hetgeen onder meer wordt geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die beweerdelijk etnisch zouden zijn geïnspireerd, met name het incident in Gjilan en in Ferizaj. Uit de informatie in het dossier blijkt dat de nodige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen moeten worden geplaatst. Uit het voorgaande concludeert de commissaris-generaal op goede grond dat er geen sprake is van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap in Kosovo.

Betreffende verzoekers bewering dat zijn kinderen in Kosovo niet naar school kunnen, stelt de commissaris-generaal vooreerst met recht vast dat verzoeker nooit heeft geprobeerd om zijn kinderen in te schrijven op school. Voorts stelt de commissaris-generaal met reden dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE gemeenschap en dat meerdere factoren de situatie in de hand werken dat vele onder hen laaggeschoold blijven en vroegtijdig de schoolbanken verlaten, zoals armoede of een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. De commissaris-generaal wijst in dit kader met recht op de acties die op touw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Bovendien motiveert hij met recht dat uit de informatie blijkt dat Roma kinderen in Kosovo Polje wel degelijk toegang hebben tot zowel het officiële Kosovaarse als het parallelle Servische onderwijssysteem.

Inzake verzoekers verklaring dat zijn echtgenote in Kosovo niet naar een arts ging omdat hun dochter in 2004 slecht reageerde op een medicijn motiveert de commissaris-generaal terecht dat uit het éénmalig slecht reageren van hun dochter op medicatie geenszins een vervolging of ernstig lijden kan worden afgeleid. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht vast dat uit de informatie in het dossier blijkt dat er in Kosovo Polje geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg. De Roma in deze gemeente hebben wel degelijk toegang tot zowel officiële Kosovaarse als parallelle Servische gezondheidszorg. Bovendien bewijzen de door verzoeker neergelegde documenten, zoals terecht wordt opgemerkt, dat hij en zijn gezinsleden toegang hadden tot de Servische gezondheidszorg. De medische problemen van verzoekers echtgenote vertonen op zich geen verband met de criteria van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria gesteld in artikel 48/4 van voornoemde wet.

Daar waar uit de informatie in het dossier blijkt dat heel wat Roma zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, motiveert de commissaris-generaal met recht dat deze situatie een gevolg is van diverse omstandigheden en niet kan herleid worden tot één gegeven of de loutere etnische origine. Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De commissaris-generaal wijst in dit kader met recht op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma en niet op discriminatie of vervolging. Tevens verwijst hij met reden naar de Kosovaarse grondwet en de antidiscriminatiewet die discriminatie op basis van etnie verbieden, alsmede op de concrete plannen die de Kosovaarse overheid formuleerde ter verbetering van de positie van de Roma. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op het voorgaande oordeelt de commissaris-generaal met recht dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ingevolge eventuele (veiligheids-)problemen ongeacht hun etnie voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Er worden stappen gezet ter verbetering van de integratie van RAE in de maatschappij. Dat nog niet alle initiatieven ten volle werden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Hoe verzoekers verwijzing naar de informatie zoals gehanteerd door het CGVS afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande kan niet worden ingezien. Vooreerst blijkt uit de hoger aangehaalde bestreden motieven dat de incidenten waarop verzoeker de nadruk vestigt en die plaatsvonden in Gjilan en Ferizaj, uitdrukkelijk in rekening werden gebracht door de commissaris-generaal. Voorts blijkt uit de informatie in het dossier en zoals tevens bij het verzoekschrift gevoegd, waarin deze incidenten uitgebreid werden geanalyseerd, dat inzake deze incidenten telkens een onderzoek werd geopend door de Kosovaarse politie, alsmede dat de incidenten waarvan sprake kunnen worden aanzien als een lokaal probleem tussen privé-personen waarbij nergens uit blijkt dat het om georganiseerde etnisch geïnspireerde incidenten zou gaan. De Kosovaarse politie onderzocht de incidenten en verwees deze, indien nodig, naar de bevoegde rechtbanken (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 19: landeninformatie).

Verzoekers verwijzing naar het rapport van HRW dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd (rechtsplegingdossier, stuk 1), is geenszins afdoende om afbreuk te doen aan de uitgebreidere en meer specifieke informatie in het dossier, die onder meer een omstandige analyse bevat van de situatie van RAE in Kosovo Polje, de gemeente waarvan verzoeker en zijn gezin afkomstig zijn (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie). Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat leden van de RAE gemeenschap, zoals aangehaald in het door verzoeker bijgebrachte rapport van HRW, in Kosovo nog te kampen kunnen krijgen met socio-economische problemen of op bepaalde vlakken discriminatie kunnen ondervinden, doch oordeelt de commissaris-generaal, zoals reeds hoger aangehaald, in dit kader met recht dat het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van Roma, dat de maatregelen die de Kosovaarse overheid treft getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten en dat het feit dat nog niet alle maatregelen ten volle werden geïmplementeerd geen ander licht werpt op de vaststelling dat in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt geen specifieke argumentatie ontwikkeld omtrent de vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en verzoeker verwijst dan ook naar het middel zoals uiteengezet onder de bespreking van de weigering van de vluchtelingenstatus. Uit dit middel blijkt dat verzoeker en zijn gezin bij een terugkeer naar Kosovo een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.4.1. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.1. gedane vaststellingen dienaangaande en de overige elementen in het dossier, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ, de vragenlijst en de gehoorverslagen van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4.3. Het middel is ongegrond.”

Aangezien zij zich in feite en in rechte op de asielmotieven van haar echtgenoot beroept, blijkt uit het voormelde dat evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Omwille van voormelde elementen toont verzoekster evenmin aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ, de vragenlijst en de gehoorverslagen van het CGVS. Verzoekster kreeg de kans haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS